

Sygn. akt VII AGa 1503/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Tomasz Wojciechowski

Sędziowie: SA Ewa Zalewska

SO del. Tomasz Szczurowski (spr.)

Protokolant: stażysta Aleksandra Marczyńska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy ze skargi (...) S.A.U. z siedzibą w C. (H.)

z udziałem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A.

o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji w Warszawie z dnia 1 grudnia 2017 r. sygn. akt 27/17/PA

1. uchyla zaskarżony wyrok;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A. na rzecz (...) S.A.U. z siedzibą w C. (H.) kwotę 2.517 zł (dwa tysiące pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt: *VII AGa 1503/18*

UZASADNIENIE

(...) S.A.U. złożył skargę o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji w Warszawie. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. niezachowanie podstawowych zasad postępowania przed Sądem Polubownym, wynikających z ustawy lub określonych przez strony;

2. sprzeczność z podstawowymi zasadami procesu poprzez ograniczenie - bez podstawy prawnej - kompetencji jurysdykcyjnej Sądu Polubownego, a mianowicie:

a) nieuzasadnione przyjęcie - wbrew literalnemu brzmieniu Regulaminu oraz klauzuli arbitrażowej - że kompetencją jurysdykcyjną Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych jest dokonanie oceny, czy Abonent domeny narusza prawa powoda w chwili zamknięcia postępowania,

b) brak wskazania przez Sąd Polubowny przepisów Regulaminu bądź innych aktów prawnych, z których wywodzi takie ograniczenie,

c) nierozpoznanie istoty sprawy i niedokonanie oceny czy strona przeciwna naruszyła prawa powoda w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie nazw domen „(...) (...)” i (...)”, o co wniosła skarżąca w pozwie z dnia 30 czerwca 2017 r. co zaś wynika z literalnej wykładni zgłoszonego żądania opartego na przepisach Regulaminu Sądu,

które to rażące uchybienia doprowadziły do zaistnienia sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) (...) z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (tekst jednolity), jak również zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów, poprzez brak zapewnienia ochrony prawa własności, brak zapewnienia ochrony znaku towarowego przed naruszeniami w Internecie oraz przed czynami nieuczciwej konkurencji, w sposób nieprzewidziany w ustawie i bez względu na ważny interes publiczny, poprzez ustalenie, że w niniejszej sprawie strona przeciwna:

- a. nie naruszyła praw powoda,
- b. jego działania można uznać za normalną praktykę gospodarczą,
- c. nie działała w okolicznościach sprzeczności z dobrymi obyczajami,

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego w całości, zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę, przeciwnik skargi wniósł o oddalenie skargi o uchylenie wyroku Sądu Polubownego, jako oczywiście bezzasadnej, zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa przez radcę prawnego według norm przepisanych oraz przeprowadzenie rozprawy również w czasie nieobecności strony przeciwnej.

Sąd Apelacyjny ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 25 kwietnia 2017 r. (...) S.A.U. zawiadomiło Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych w W. o zamiarze wszczęcia postępowania arbitrażowego przed Sądem Polubownym ds. Domen Internetowych (...) Izby (...) wobec (...) sp. z o.o. Strony podpisały zapis na sąd polubowny.

Dowód: k. 6-7 akt sądu polubownego, zapis na sąd polubowny k. 14, 12 akt sądu polubownego

W dniu 3 lipca 2017 r. do Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji wpłynął pozew przeciwko (...) sp. z o.o. o stwierdzenie, że pozwany w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie nazwy domeny internetowej cosentino.com.pl oraz ekton.com.pl naruszył prawa powoda. Zaznaczono, że powód jest uprawniony do znaku towarowego (...) oraz (...).

Dowód: pozew k. 92-102 akt sądu polubownego

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Dowód: odpowiedź na pozew k. 127-130 akt sądu polubownego

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2017 r. Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji oddalił powództwo, a także oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania. Sąd Polubowny ustalił, że na rzecz powoda zarejestrowane są unijne i międzynarodowe znaki towarowe zawierające słowo „(...)” (nr rej. (...), (...), (...) oraz (...)) oraz „(...)” (nr rej. (...)). Pozwany zawarł umowy o utrzymanie nazw domen „(...) (...)” (domena utworzona 22 stycznia 2007 r.) oraz „(...)” (domena utworzona 11 października 2012 r.); natomiast domena „(...)” (utworzona 8 września 2011 r.) należy do powoda, a domena „(...) .pl” (utworzona 25 marca 2011 r.) należy do osoby trzeciej; możliwe jest zawarcie umowy o utrzymanie m.in. nazw domen „(...) (...)”, „(...) (...)”, „(...)” i „(...) (...)”. Pozwany prowadził sprzedaż produktów powoda wprowadzanych do obrotu pod marką „(...)” i „(...)”. Pismem z dn. 28 marca 2016 r. powód po raz pierwszy zarzucił pozwanemu naruszenie

przysługującym mu praw ochronnych z rejestracji znaków towarowych „(...)” i „(...)” poprzez rejestrację m.in. domen. W odpowiedzi na to pismo pozwany (pismem z dn. 6 kwietnia 2016 r.) podniósł, że w związku ze współpracą z powodem uzyskał od niego dorozumianą zgodę na korzystanie z w/w znaków towarowych, a także zaproponował odkupienie przez powoda spornych między stronami domen (w tym domen, których dotyczy niniejsze postępowanie). Strony następnie prowadziły korespondencję w sprawie odkupienia przez powoda domen. Według stanu na dzień zakończenia postępowania, pod adresami (...) i (...) nie są lokalizowane strony internetowe, ani przekierowania na strony lokalizowane w innych domenach.

W rozważaniach prawnych Sąd Polubowny podkreślił, że jego kompetencja jurysdykcyjna ogranicza się do rozstrzygania, czy w dacie zamknięcia postępowania pozwany narusza prawa powoda w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie nazwy domeny internetowej w domenie „.pl” (art. 2 ust. 1 Regulaminu). W realiach sporów domenowych używanie znaku towarowego polega na lokalizowaniu w domenie stron internetowych, za pośrednictwem których prowadzi się sprzedaż towarów (usług) lub informuje o działalności przedsiębiorcy, a także przekierowań do stron internetowych lokalizowanych w innej domenie. Za każdym razem do ustalenia, że w związku z rejestracją domeny dochodzi do naruszenia prawa ochronnego z rejestracji znaku towarowego, potrzebne jest stwierdzenie, że pozwany faktycznie korzysta ze spornej domeny. W stanie faktycznym niniejszej sprawy jest niewątpliwe, że w domenach „(...)(...)” i „(...)” nie są lokalizowane strony internetowe, ani odesłania do stron w innych domenach. Pozwany nie używa zatem znaków towarowych powoda i dopóki taki stan się utrzymuje, nie można stwierdzić naruszenia praw ochronnych powoda. Jednocześnie podkreślono, że z art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dalej „uznk”) czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeśli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub konsumenta. W niniejszej sprawie nie można wskazać normy prawnej, z którą sprzeczne byłoby działanie pozwanego. Rejestracja nazwy domeny zawierającej cudzy znak towarowy lub nazwę handlową sama w sobie nie jest działaniem bezprawnym. W kontekście zarzutu powoda, że było to zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami, rozważyć należy, że pozwany zarejestrował sporne domeny w okresie, kiedy był dystrybutorem towarów powoda oferowanych pod nazwami handlowymi „(...)” i „(...)” i przez kilka lat używał ich bez żadnych zastrzeżeń ze strony powoda. Rejestrację nazw domen w domenie krajowej przez lokalnego dystrybutora można uznać za normalną praktykę gospodarczą. Dodatkowo, zważyć trzeba, że rejestracja spornych nazw domen na rzecz pozwanego nie ogranicza w doniosłym stopniu możliwości posługiwania się przez powoda nazwami domen odpowiadającymi nazwom jego produktów w domenie krajowej „.pl”, ponieważ powód jest abonentem nazwy domeny „(...)” i ma możliwość zawarcia umów o utrzymanie nazw innych domen zawierających nazwy jego produktów (oprócz „(...) .pl”), ponieważ domeny te są dostępne. Interesy powoda nie doznają uszczerbku również dlatego, że pozwany nie może faktycznie używać spornych domen bez narażenia się na odpowiedzialność prawną.

Dowód: wyrok k. 164 akt sądu polubownego

Powyższy wyrok został doręczony pełnomocnikowi (...) S.A.U. w dniu 15 grudnia 2017 r., zaś (...) sp. z o.o. w dniu 12 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku.

W postępowaniu zainicjowanym na skutek skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego, sąd państwowy nie bada trafności oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez sąd polubowny, poprawności ustaleń faktycznych oraz wykładni i zastosowania prawa materialnego. Nie jest przedmiotem oceny sądu państwowego także zasadność określonego sposobu rozstrzygnięcia przez sąd polubowny spornego stosunku prawnego. Istotą skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego jest stworzenie mechanizmu kontrolnego respektującego z jednej strony odrębność i autonomię sądownictwa polubownego, z drugiej zaś strony zapobiegającego funkcjonowaniu w obrocie prawnym orzeczeń sądów niepaństwowych naruszających praworządność. Postępowanie ze skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sporu między stronami, lecz ma na celu

wyłącznie zweryfikowanie twierdzeń skarżącego o wystąpieniu przytoczonych w skardze podstaw przewidzianych w art. 1206 k.p.c. Celem skargi jest bowiem uniemożliwienie utrzymania w mocy tylko takiego wyroku sądu polubownego, który uchybia elementarnym wymaganiom formalnym rozpoznawania sporów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 1998 r. I CKN 709/97, z 8 grudnia 2006 r., V CSK 321/16, z 11 maja 2007 r., I CSK 82/02, z 12 września 2007 r., I CSK 197/07, z 3 września 2009 r., I CSK 53/09, z 15 września 2012 r., I CSK 286/11, z 9 marca 2012 r., I CSK 312/11).

Podstawy skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego określa art. 1206 k.p.c. Zgodnie z § 1 tego przepisu strona może w drodze skargi żądać uchylenia wyroku sądu polubownego, jeżeli: 1) brak było zapisu na sąd polubowny, zapis na sąd polubowny jest nieważny, bezskuteczny albo utracił moc według prawa dla niego właściwego; 2) strona nie była należycie zawiadomiona o wyznaczeniu arbitra, o postępowaniu przed sądem polubownym lub w inny sposób była pozbawiona możliwości obrony swoich praw przed sądem polubownym; 3) wyrok sądu polubownego dotyczy sporu nieobjętego zapisem na sąd polubowny lub wykracza poza zakres takiego zapisu, jeżeli jednak rozstrzygnięcie w sprawach objętych zapisem na sąd polubowny daje się oddzielić od rozstrzygnięcia w sprawach nieobjętych tym zapisem lub wykraczających poza jego zakres, wyrok może być uchylony jedynie w zakresie spraw nieobjętych zapisem lub wykraczających poza jego zakres; przekroczenie zakresu zapisu na sąd polubowny nie może stanowić podstawy uchylenia wyroku, jeżeli strona, która brała udział w postępowaniu, nie zgłaszała zarzutów co do rozpoznania roszczeń wykraczających poza zakres zapisu; 4) nie zachowano wymagań co do składu sądu polubownego lub podstawowych zasad postępowania przed tym sądem, wynikających z ustawy lub określonych przez strony; 5) wyrok uzyskano za pomocą przestępstwa albo podstawą wydania wyroku był dokument podrobiony lub przerobiony; 6) w tej samej sprawie między tymi samymi stronami zapadł prawomocny wyrok sądu. W myśl natomiast art. 1206 § 2 k.p.c. uchylenie wyroku sądu polubownego następuje także wtedy, gdy sąd stwierdził, że: 1) według ustawy spór nie może być rozstrzygnięty przez sąd polubowny; 2) wyrok sądu polubownego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego); 3) wyrok sądu polubownego pozbawia konsumenta ochrony przyznanej mu bezwzględnie wiążącymi przepisami prawa właściwego dla umowy, której stroną jest konsument, a gdy prawem właściwym dla tej umowy jest prawo wybrane przez strony - ochrony przyznanej konsumentowi bezwzględnie wiążącymi przepisami prawa, które byłoby właściwe w braku wyboru prawa.

Skarżący w niniejszej sprawie wnosił o uchylenie wyroku Sądu Polubownego z uwagi na niezachowanie podstawowych zasad postępowania przed Sądem Polubownym, wynikających z ustawy lub określonych przez strony, jak również sprzeczność wyroku z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego obie powołane przez skarżącego podstawy skargi były uzasadnione.

Analizując pierwszą z powołanych podstaw należy jedynie przypomnieć, że postępowanie przed Sądem Polubownym prowadzone było na podstawie Regulaminu Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji. Skarżący wywodził, że naruszenie podstawowych zasad postępowania przed Sądem Polubownym nastąpiło poprzez bezzasadne zawężenie kompetencji jurysdykcyjnej tego Sądu do rozstrzygania, czy w dacie zamknięcia postępowania pozwany narusza prawa powoda w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie nazwy domeny internetowej w domenie „.pl” (art. 2 ust. 1 Regulaminu). W ocenie Sądu Apelacyjnego już ta podstawa była trafna i uzasadniała uchylenie wyroku Sądu Polubownego. Wbrew bowiem wnioskowi zawartemu w zaskarżonym wyroku brak jest podstaw do ograniczenia kompetencji Sądu Polubownego do rozstrzygania, czy w chwili zamknięcia rozprawy dochodzi do naruszenia prawa powoda. Trzeba bowiem zaznaczyć, że powyższy wniosek nie wynika w szczególności z powołanego przez Sąd Polubowny art. 2 ust. 1 Regulaminu. Przepis ten stanowi jedynie, że Regulamin stanowi część klauzuli arbitrażowej, chyba że strony postanowiły inaczej i ma zastosowanie do rozstrzygania sporów o naruszenie praw w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie domeny internetowej „.pl”. W żadnym razie z powyższego zapisu nie sposób wyprowadzić wniosku o którym mowa w zaskarżonym wyroku. Poza tym skarżący powołuje się również na pkt 20 Regulaminu nazw domeny.pl z 18 grudnia 2006 r. – w brzmieniu obowiązującym od 1 grudnia 2015 r., a zgodnie z którym w przypadku wystąpienia osoby trzeciej do Sądu Polubownego przeciwko abonentowi z żądaniem opartym na stwierdzeniu, że abonent w wyniku zawarcia lub wykonywania umowy naruszył prawa

tej osoby, abonent doręczy Sądowi Polubownemu podpisany zapis na sąd polubowny w terminie wskazanym w wezwaniu do podpisania tego zapisu. Co prawda skarżący nie przedstawił powyższego aktu prawnego, niemniej przeciwnik nie zakwestionował przywołanej treści tego Regulaminu. Z powyższego zaś postanowienia wynika, że Sąd Polubowny orzeka zarówno w sprawach w których naruszenie prawa nastąpiło w wyniku zawarcia umowy, jak i jej wykonania. Takie sformułowanie, zwłaszcza w kontekście wyraźnego odwołania do zawarcia umowy, obok jej wykonania, nie pozwala na uznanie, że w kontekście jurysdykcji tego Sądu nie ma znaczenia naruszenie praw osoby trzeciej poprzez samo zawarcie umowy, jeżeli w chwili wydawania wyroku nie jest dana domena używana. Wreszcie skarżący trafnie podnosi, iż zarówno Regulamin nazw domeny.pl z 18 grudnia 2006 r. – w brzmieniu obowiązującym od 1 grudnia 2015 r., ale także art. 10 ust. 1 Regulaminu Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji wskazują, że żądanie pozwu ma dotyczyć stwierdzenia, że w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie nazwy domeny internetowej doszło do naruszenia prawa powoda. Użycie w powyższym kontekście trybu dokonanego, wbrew twierdzeniom Sądu Polubownego, nie pozwala na ograniczenie jurysdykcji Sądu Polubownego jedynie do sytuacji w której naruszenie to istnieje w dniu zamknięcia rozprawy. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie również w doktrynie prawa, która podnosi, że możliwości prowadzenia postępowania przed Sądem Polubownym nie wyklucza fakt, że po wniesieniu pozwu, w celu uniknięcia odpowiedzialności z tytułu naruszenia, zmieniona zostaje zawartość strony znajdującej się pod sporną domeną w sposób, który nie pozwala na stwierdzenie, że w danym momencie dochodzi do naruszenia cudzych praw. Dla możliwości dochodzenia ochrony nie ma determinującego znaczenia, czy miało ono miejsce w momencie wniesienia pozwu i ma charakter ciągły, okresowy czy nawet jednorazowy. Potwierdza to regulamin Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji, z którego wynika, że celem postępowania jest ustalenie, że „w wyniku rejestracji i używania omeny zostały naruszone” prawa osoby trzeciej, a nie stwierdzenie, że prawa takiej osoby „są naruszane”. Wykładnia celowościowa, funkcjonalna i porównawcza potwierdza, że art. 2 regulaminu Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji powinien być interpretowany w ten sposób, że kognicją tego sądu objęte jest badanie skutków prawnych związanych z faktem rejestracji, jak i skutków rejestracji następujących po zawarciu umowy o utrzymywanie domeny, z zastrzeżeniem że to sposób używania domeny, a nie sam fakt rejestracji pozwala zwykle na ocenę, czy doszło do takiego naruszenia (tak: J. Ożegalska-Trybalska, w: R. Skubisz, w. s. System prawa prywatnego. Tom 14c. Prawo własności przemysłowej, Warszawa 2017, s. 762-762). W niniejszej natomiast sprawie Sąd Polubowny bezpodstawnie ograniczył swoją kognicję. Tymczasem powinien zbadać, czy sam fakt rejestracji domeny przez (...) sp. z o.o. narusza prawa (...) S.A.U. do znaku towarowego, jak również czy po dniu rejestracji a przed zamknięciem rozprawy doszło do naruszenia tego prawa. Tymczasem Sąd Polubowny takich ustaleń nie poczynił, co oznacza, że uzasadniona jest podstawa skargi wskazana w art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c. Dla powyższych rozważań nie ma jednocześnie znaczenia art. 316 § 1 k.p.c., który stanowi, że po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Po pierwsze bowiem przepis ten nie znajduje bezpośredniego zastosowania do postępowania przed sądem polubownym. Po drugie jednak należy ponownie przypomnieć, że żądanie pozwu dotyczyło stwierdzenia, że pozwany w wyniku zawarcia umowy o utrzymanie nazwy domeny internetowej cosentino.com.pl oraz ekton.com.pl naruszył prawa powoda. W tym kontekście nie można natomiast abstrahować od chwili zawarcia umowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego zasługiwała na uwzględnienie także dlatego, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.). Podstawa z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. jest uzasadniona wówczas, gdy skutek wyroku sądu polubownego godzi w podstawowe zasady porządku prawnego państwa. Jak natomiast przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2019 r. I CSK 743/17, niepubl. przez podstawowe zasady porządku prawnego stanowiące podstawę oceny wyroku sądu polubownego należy rozumieć nie tylko normy konstytucyjne, ale i naczelne zasady w poszczególnych dziedzinach prawa, a badanie sprawy w zakresie podstawy uchylenia wyroku z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. nie może wykroczać poza kwalifikowane naruszenie prawa. Klauzula porządku publicznego obejmuje zarówno podstawowe zasady porządku prawnego o charakterze procesowym, jak i materialnoprawnym. Porządek publiczny w płaszczyźnie procesowej może być podstawą oceny wyroku sądu polubownego w dwóch aspektach. Po pierwsze, ocenie podlega zgodność procedury, która doprowadziła do wydania wyroku sądu polubownego z podstawowymi

procesowymi zasadami porządku prawnego, a po drugie, skutki wyroku arbitrażowego z punktu widzenia ich zgodności z procesowym porządkiem publicznym, tj. czy dają się pogodzić z systemem prawa procesowego. Z kolei naruszenie przez sąd polubowny prawa materialnego właściwego dla rozstrzygnięcia stosunku prawnego, z którego wynikł spór poddany pod osąd sądu polubownego, uzasadnia uchylenie jego wyroku jedynie wtedy, gdy łączy się z pogwałceniem podstawowych zasad porządku prawnego. Jednocześnie w przypadku braku zgodności orzeczenia z podstawowymi zasadami porządku prawnego nie chodzi o to, aby orzeczenie to było zgodne ze wszystkimi bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, ale o to czy wywarło ono skutek sprzeczny, nie dający się pogodzić z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego (por. też wyroki Sądu Najwyższego z 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, z 15 maja 2014 r., II CSK 557/13). W ocenie Sądu Apelacyjnego w wyniku błędnego ograniczenia jurysdykcji Sądu Polubownego tylko do rozstrzygnięcia czy w dacie zamknięcia rozprawy pozwany używa domeny internetowej, zaskarżony wyrok narusza podstawowe zasady porządku prawnego RP, a to wynikającą z art. 21 Konstytucji RP zasadę ochrony własności, ale również zasadę rzetelnego procesu, a także wszechstronnego rozpoznania sprawy stanowiącą podstawową zasadę porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (tak: M. Łaszczuk, J. Szpara, w: A. Szumański (red.), System prawa handlowego. Tom 8. Arbitraż handlowy, Warszawa 2010, s. 609).

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że Sąd Polubowny wydając zaskarżony wyrok nie zbadał, czy zachodzi potrzeba udzielenia powodowi ochrony jego praw. Jak już wskazano Sąd Polubowny ani nie zbadał, czy poprzez samo zawarcie umowy doszło do takowego naruszenia praw, jak również nie ustalił, czy po zawarciu tej umowy domeny były używane i czy w wyniku tych czynności doszło do naruszenia prawa powoda do znaku towarowego. Jednocześnie utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku uniemożliwiłoby ustalenie tej kwestii w innym procesie, a to z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, jak również związanie innych sądów wyrokiem Sądu Polubownego. Trzeba bowiem dodać, że prawomocnością materialną w rozumieniu art. 365 i 366 k.p.c. cieszą się również wyroki sądów polubownych po ich uznaniu lub stwierdzeniu wykonalności (wyrok SN z dnia 23 stycznia 2014 r., II CSK 239/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 16 października 2015 r., I CZ 83/15, niepubl.).

W dodatku Sąd Polubowny ograniczając swoje postępowanie do ustalenia, czy w dacie zamknięcia rozprawy pozwany używał kwestionowanych domen naruszył zasadę rzetelnego procesu, a także wszechstronnego rozpoznania sprawy. Poddanie istniejącego między stronami sporu rozstrzygnięciu sądu polubownego nie uzasadnia wniosku, iż strony rezygnują z prawa do rzetelnego i wnikliwego postępowania, zapewniającego możliwość zaspokojenia godnego ochrony interesu prawnego stron. Prawo do rzetelnego postępowania stanowi filar demokratycznego państwa prawnego i z tych powodów jego naruszenie uzasadnia wniosek, iż nastąpiło uchybienie praworządności. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, LEX nr 55513; wyrok SN z dnia 4 września 2014 r., II CZ 41/14, LEX nr 1511133). W niniejszej sprawie mamy do czynienia właśnie z taką sytuacją, gdy Sąd Polubowny wobec błędnego ograniczenia swojej kognicji nie rozważył, czy strona pozwana w okresie od rejestracji domeny naruszała prawa powoda do znaku towarowego.

Z powyższych względów skarga o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji na podstawie art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c., art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. zasługiwała na uwzględnienie poprzez uchylenie tego orzeczenia.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i obciążono przeciwnika skargi jako przegrywającego niniejsze postępowanie. Na koszty poniesione składa się opłata sądowa od skargi w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa prawnego przez pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 2400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego w niniejszym postępowaniu ustalono na podstawie § 8 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800 z póź. zm).

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Ewa Zalewska Tomasz Wojciechowski Tomasz Szczurowski